

Pilegrimens syv nøkler	Fritt etter boka <i>Pilegrimsliv</i> av Hans-Erik Lindström
De syv nøkkelordene	<p>I et forsøk på å beskrive den moderne pilegrimens sjel og identitet, det vil si 2000-tallets menneske og dets indre lengsel, benyttes syv nøkkelord. Meningen med dem er at de på ulike måter skal uttrykke dagens menneskers lengsel etter å bli hele i en pluralistisk og oppstykket verden.</p> <p>Nøkkelordene forteller om en mangelsituasjon i vårt samfunn og kan derfor oppfattes som en slags protest mot et i visse henseendes «umenneskelig» samfunn, det vil si et samfunn der bestemte urmenneskelig grunnbehov ikke gis tilstrekkelig plass i tid og rom. Pilegrimen forsøker å skape seg et anstendig liv preget av de syv nøklens ånd og innhold.</p>
Langsomhet	<p><i>Tidsklemme</i> er et ord fra vår tid. Vi lever i en hastverkskultur og mange opplever at en ikke rekker alt en skulle ønske.</p> <p>Og vi har kanskje ikke tid til å kjenne etter hvordan vi egentlig har det? Langsomhet er blitt en mangelvare.</p> <p>Langsomhet er nødvendig for den som vil reflektere over livet og gi seg i kast med de store eksistensielle spørsmålene.</p> <p>Den ytre langsomheten kan uttrykkes gjennom nedsatt livstempo i forståelse for at man som oftest ikke rekker over mer fordi om man har hastverk. Å skape mer plass på en fulltegnede kalender og redusere antallet aktiviteter og engasjementer når de blir for mange, kan på sikt høyne livskvaliteten.</p> <p>Den indre langsomheten beskriver en indre holdning som det ytre miljøet kan underlette. Et menneske som tar seg tid til å reflektere over både arbeid og privatliv, over hvordan livet arter seg, hva det ønsker og ikke ønsker, og som har tid til andre, kan nok sies å tilhøre den indre langsomhetens kulturbærere. Han eller hun blir etterspurt som en man ønsker å vise tillit.</p>
Frihet	<p>Den friheten vi tror vi har, er ofte bare et bedrag. Vår kultur gjør oss ofte til slaver av kalenderen. Når rasjonalisering og effektivisering inntar stadig større plass, og våre organisasjoner og liv skal «slankes», får vi for liten tid til oss selv. Og når valgfriheten blir altfor stor i vårt individualistiske og pluralistiske samfunn, havner mennesket ofte på villstrå og har lett for å velge feil. Mennesket er blitt alle tings mål og dermed en slave av seg selv.</p> <p>Det å vandre i naturens landskap i langsomt tempo, uten kalender som styrer altfor sterkt, gir opplevelse av ytre og indre frihet fra tidens overveldende stress. Vandringsfriheten oppmuntrer til latter og gråt, monotoni og omveksling, ensomhet og deling. De fleste sjikt som ligger under livets overflate, blir berørt når man er fri for den lammende og ufrie livsstilen som truer med å kvele det sanne menneskelige i oss.</p> <p>Friheten er også landstrykerens og vandringsmannens uavhengighet av eiendeler, som gir plass til livskunstneren og filosofen, søkeren og den oppdagelsesreisende i det indre landskapet.</p> <p>Den frie pilegrimen oppfatter veien som sitt livs eventyr.</p>

<p>Enkelhet</p>	<p>Behovet for hele tiden å skaffe seg mer og samle i lader kan komme i veien for evnen til å oppleve det som kalles livet. Noen av de gamle dødssyndene har fått fritt spillerom på livskulturens åpne marked – grådighet og fråtsing. Vi er i økende grad blitt kollektivt betinget til å bli forbrukere, og konsentrasjonen vår er ofte rettet mot å skaffe oss stadig mer. En gammel betegnelse på fenomenet er materialisme.</p> <p>Det utstyret en pilegrim bærer med seg, er et talende bilde på enkelhet. Et par sko på føttene, en stav i hånden, en ryggsekk på ryggen, en hatt på hodet og et trekors på brystet forteller om en livsstil som ikke krever mer enn det et menneske faktisk trenger.</p> <p>Etter hvert går det opp for pilegrimen at man ikke trenger så veldig mye for å leve et godt og behagelig liv. Dersom man samler for mye i sine gjemmer, går stadig merenergi med til å styre, samle, spare, bekymre seg og passe på. Mye av det beste i livet er gratis, bare man klarer å oppdage det. Den indre enkelheten blir påvirket av den ytre, og omvendt. Medieoppslag i den senere tid peker på at kjøpelysten har gått noe ned. «Shoppestopp» er trendy.</p>
<p>Bekymringsløshet</p>	<p>Bekymringsløshet – et herlig ord. En enkel livsstil gir mindre å bekymre seg over. Bekymringer løser ikke problemer og avverger ikke uønskede hendelser. Bekymring skaper bare uro og stress.</p> <p>Evnen til å leve i nuet leder i økende grad pilegrimen inn på eksistensialistens vei. <i>Carpe diem</i> – grip dagen – kan være pilegrimers valgspråk. Vær til stede i det du gjør. La unødige ambisjoner fare. Vær den du er.</p> <p>Det dreier seg ikke om slapphet, likegyldighet eller ansvarsløshet, men derimot om evnen til å være til stede i det som skjer.</p>
<p>Stillhet</p>	<p>Den evige lydveggenes kultur har inntatt så å si hele vår hverdag. Neste overalt surrer melodier og musikk som ingen egentlig lytter til, i bakgrunnen. Stillhet er blitt mangelvare. Et skogholt er et godt bilde på hvordan stillheten leger kropp og sjel. Midt inne i skogen, fjernt fra hovedveienes støy, høres bare naturens lyder. Når vi har omgitt oss med stillhet en stund, kan vi i stadig høyere grad oppleve den også i et samfunn fylt av lyd og støy, oppstykkede budskap og bildeflimmer. Når den indre stillheten har fått fotfeste, kan mennesket, midt i det travle hverdagslivet rundt seg, være som i det fredfylte skogholtet. I stillheten møter vi ikke bare oss selv med større åpenhet enn tidligere, men også Gud og hverandre. Det ordløse fellesskapet under en vandring kan si mer enn tusen ord og sveiser på forunderlig vis mennesker sammen.</p>
<p>Deling/fellesskap</p>	<p>Den individualiseringen som har vokst fram i vårt samfunn med <i>jeget</i> som det store livsprosjektet, har avstedkommet en mindre grad av lojalitet overfor fellesorganer og myndigheter. Vi lever tilsynelatende i en selvsentrertethets og selvrealiseringskultur, der ord som deling, medfølelse og å gi for en stor del er forsvunnet. Livet som pilegrim lærer en å dele og gi av det man har både i sine ytre og indre forråd. Sekken skal være åpen for at en skal dele med sine medvandrere; brød og drikke, klær og plaster, salve og rosiner. Utenpå sekken har noen en bøsse med innsamlede midler til de ufrivillige pilegrimer, flyktingene –</p>

	<p>de som mot sin vilje har måttet forlate hus og hjem og har fått en omvandrende og usikker tilværelse. Møter med medvandrere der en deler gleder og sorger kan gi gode og nære fellesskap.</p>
<p>Åndelighet</p>	<p>Pilegrimen vandrer mot et hellig mål. Den åndelige dimensjonen er med i pilegrimsvandringen. Mennesket er et åndelig vesen. Når et samfunn blir for materialistisk, viker mennesket tilbake og søker andre veier for å forsøke å forstå det vanskelig fattbare livet. Korset er den kristne pilegrimens identitetsmerke og beskriver en indre tilhørighet. Det er et henrettelsesredskap som blir et bilde på livets og forsoningens redskap, et symbol på livets vandring, som ses i sammenheng med Guds egen vandring på jorda, i Jesu skikkelse. Den vertikale armen beskriver pilegrimens forhold til Gud, den horisontale forholdet mennesker imellom.</p> <p>Når pilegrimen kommer til veis ende, har hun nådd målet. Hvert mål for en pilegrim er en påminnelse om det endelige målet for livsvandringen – livet hinsides døden. Ikke som en flukt fra en håpløs virkelighet, men tvert imot som et etterlengt mål som under livsvandringen har gitt kraft og håp til å leve mer åpent og ekte. Oppbruddet er pilegrimens start, vandringen selve livet, og målet er det andre oppbruddet fra liv til død og tilbake til liv igjen.</p> <p>«Det finns något bortom bergen, bortom blommorna och sången...».</p> <p>Dan Andersson formulerer lengselen etter målet bedre enn de fleste. Pilegrimen aner at i møtet mellom liv og død åpnes det en port som fører videre, likesom møtet mellom himmel og hav i horisonten, hvor man aner fortsettelsen. Der det himmelske håpet lever, der finnes et ekte engasjement for andre mennesker. Det er en drivkraft å våge å begi seg ut på ukjente veier og stier. I visshet om at målet finnes bortenfor det synlige landskapet.</p>